

Apelācijas sūdzība, ko 2019. gada 15. februārī Groupe Canal + iesniedza par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2018. gada 12. decembra spriedumu lietā T-873/16 Groupe Canal +/Komisija

(Lieta C-132/19 P)

(2019/C 131/38)

Tiesvedības valoda — franču

Lietas dalībnieki

Prasītāja: *Groupe Canal +* (pārstāvji: P. Wilhelm, P. Gassenbach, O. de Juvigny, advokāti)

Pārējie lietas dalībnieki: Eiropas Komisija, Francijas Republika, *Union des producteurs de cinéma (UPC)*, *More Entertainment AB*, *European Film Agency Directors — EFAD's*, *Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC)*

Prasījumi

- Atcelt Vispārējās tiesas 2018. gada 12. decembra spriedumu lietā T-873/16, ciktāl ar to ir noraidīta *Groupe Canal +* celtā prasība, kurā prasītāja lūdza atcelt Komisijas 2016. gada 26. jūlija lēmumu par LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (lieta AT.40023 — Pārrobežu piekļuve maksas televīzijai), un ciktāl ar šo spriedumu prasītājai ir uzdots segt tiesāšanās izdevumus;
- atcelt iepriekš minēto Komisijas 2016. gada 26. jūlija lēmumu lietā AT.40023;
- piespriest Eiropas Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Atbilstoši *GCP* izvirzītajam pirmajam pamatam Vispārējā tiesa neesot varējusi noraidīt apgalvojumu, ka Komisija ir nepareizi izmantojusi pilnvaras, panākot, ka saistību ceļā tiek izbeigta ģeofiltrācija, lai gan Regulā (ES) Nr. 2018/302⁽¹⁾ ir tieši paredzēts, ka audiovizuālajam saturam var piemērot ģeogrāfiskos ierobežojumus.

Otrajā pamatā *GCP* apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi procesuāla rakstura kļūdu un pārkāpusi sacikstes principu, jo šajā instancē lietas dalībnieki nav apsprieduši nevienu argumentu, kas ir saistīti ar LESD 101. panta 3. punkta piemērojamību. Tādējādi Vispārējā tiesa neesot ievērojusi *GCP* tiesības uz aizstāvību.

Trešajā pamatā *GCP* ir norādījusi, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā saistībā ar pienākuma norādīt pamatojumu neizpildi, jo tā neesot atbildējusi uz to pamatu, saskaņā ar kuru ir apgalvots, ka Komisija nav ņēmusi vērā Francijas ekonomisko un juridisko kontekstu, kurā apstrīdētie noteikumi iekļaujas. Spriedums esot balstīts uz nepareizu pieņēmumu un ir atrauts no filmu nozarei raksturīgā ekonomiskā un juridiskā konteksta, un ir pretrunā Tiesas judikatūrai, kurā ir tieši nospriests, ka apstrīdētie noteikumi filmu nozarē var būt pilnībā spēkā esoši.

Ceturtajā pamatā *GCP* apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdas tiesību piemērošanā attiecībā uz Regulas Nr. 1/2003⁽²⁾ 9. panta un Komisijas paziņojuma par paraugpraksi attiecībā uz lietu izskatīšanu saskaņā ar LESD 101. un 102. pantu 128. punkta interpretāciju, kā rezultātā esot pārkāpts samērīguma princips un trešo personu interešu aizsardzība. Faktiski Komisijas sākotnējā novērtējumā paustās konkurences bažas attiecoties vienīgi uz Apvienotās Karalistes un Īrijas teritorijām, un konkurences situācija Francijā pat neesot pārbaudīta. Turklāt Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatīdama, pirmkārt, ka Komisijas lēmums neesot iejaukšanās līgumu slēgšanas brīvībā attiecībā uz *GCP* un, otrkārt, ka šis lēmums neesot ietekmējis *GCP* iespēju vērsties valsts tiesā, lai pārbaudītu noteikumu atbilstību LESD 101. panta 1. punktam, lai gan saskaņā ar Tiesas judikatūru valsts tiesai nav pamata neņemt vērā nedz saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1/2003 9. pantu pieņemtu lēmumu, nedz tam pievienoto sākotnējo novērtējumu.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2018/302 (2018. gada 28. februāris), ar ko novērš nepamatotu ģeogrāfisko bloķēšanu un citus diskriminācijas veidus iekšējā tīrgū klientu valsts piederības, dzīvesvietas vai uzņēmējdarbības veikšanas vietas dēļ un groza Regulas (EK) Nr. 2006/2004 un (ES) 2017/2394 un Direktīvu 2009/22/EK (OV L1 60, 1. lpp.).

⁽²⁾ Padomes Regula (EK) Nr. 1/2003 (2002. gada 16. decembris) par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.).